

- עלי מרפא
- שערי הגליון
- יין הנגבי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

- נועם הנשמות
- החושך מצמיח את האור
- ואראה את ה'
- התחדשות בהילולת מוהר"ת
- סמיכת מוהר"ת
- התורה הזמנית:
- כבוד מיוחד
- עשרה מאמרות
- בטחון והשתדלות
- עוד יוסף חי
- הרחמנות של מוהר"ת
- לימוד ליקוטי הלכות
- הלכות דברים הנאכלים בסעודה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אחוז עצמך בשבת קודש ותתחזק

יום ג' וישב תר"ג

.....כי שבת קודש הוא עצה נפלאה על הכל, בבחינת שבת אגן על אדם הראשון וכו', וכן שפאר אור עינינו שפאר מן השין את האדם וכו' צריך להעמיד עצמו אצל שבת וכו', ועקר פנתו הוא במקשיטות לעמד עצמו אצל שבת, פאר שבת קדמי לגיל, וגם בזה יש הרבה לדבר. פי אין לנו במה להחיות עצמנו פי אם בקדשת שבת כמסוטו, ובקדשת הצדיק האמת, שהוא שבת דקלה יומי, והוא מגלה לנו ומקשיק לנו קדשת שבת ושמחת שבת. והעקר - שאז נתגלה חמדת ישראלי, מה שהש"ת מתפאר עם כל אחד מיתו אל פקטיות, אפילו עם הגרוע שבפגועים, שזהו החיות והקיום של כל ימות השבוע, וגם בזה יש בלבי תהלה לאל הרבה לדבר, ואם יהיה ה' עמנו, נזקק לדבר בזה בעזרת יתברך. ואשר כתבת, שבעת שעבוד היהרפתקאות והבלבולים, אי אפשר להרגיש חסדי ה', רק אח"כ - פקטיות קצת - אז רואים נפלאות חסדי ה', זאת אני יודע מפרס מימים רבים, וכן דברתי מזה עם אדמו"ר ז"ל בעצמו ואמר לי שכן הוא, אך אנכי כ' היה פנתו שיתחזק האדם דיקא בעת החזק הגדול למצא איזה הרבה עד שיקרא אז דיקא חסדי ה' תפלאותיו. ועכ"פ יאמין בהם באמונה שלמה, שבודאי הטי"ת טוב לכל בכל עת, וכך עזר לו הרבה ובודאי לא יערב אותו גם עתה. וזה עקר המלחמה - להקפיד והקפדה לששון ולשמחה, וכך דברנו בזה הרבה, ועוד חזון למועד, שיקפח ה' עיניו לדבר בזה, ללמד תלמיד... נתן מברסלב

חצי מהחיים - זה חושך!

איך מתמודדים עם חושך? לשם מה הוא נועד בכלל? אם הוא מנסה כל כך הרבה שטחים מהיום ומהחיים ומהעולם, כנראה שיש לו מטרה חשובה, ובכן מהי?!

לעשות משהו. בטח כשקר וחשוך בפנים בתוך הלב. אבל, מי אמר שאנחנו כאן רק כדי 'לפעול'?! אולי אנחנו כאן גם, ואולי בעיקר, בשביל להבין. בשביל להקשיב. בשביל להתחבר. ואת זה, נהיה כנים, אנחנו פחות עושים כשיש אור, כשיש אור, אז יאללה חברים,

רבי נתן, חי רוב מוחלט של ימיו ושנותיו במצב בלתי אפשרי של מצור, פיזי ונפשי. ולא רק שהוא לא נשבר מכך, אלא אדרבה, הפך את אותו מצור למשנת חיים.

קדימה לעבודה. למי יש זמן, ולמי יש פנאי, להקשיב להתבונן ולהפנים. כשמגיע החושך, ורעשי הרקע נרגעים, אנו מתכנסים פנימה. זה פחות נעים, פחות מזמין, אבל יש שם אוצרות, שזו ההזדמנות היחידה לפגוש אותם.

הרבי של החושך

לאחר עשרים ושתיים שנה, מאז שהשבתים מכרו את יוסף בצורה כל כך מבזה ומשפילה, הם פוגשים אותו כמושל של מצרים. וברגע המדהים הזה, הוא פורש בפניהם את משנתו ואומר: "אל תעצבו כי מרתם אותי הנה, כי למחיה שלחני אלוקים לפניכם"; אתם חושבים ש'זרקתם' אותי לכאן, לתוך הריחוק והחושך. טעות. מעולם לא נזרקתי, אלא נשלחתי. היה לי ברור לאורך כל הדרך שאם אני כאן, יש משהו טוב שלא יכול לקרות רק בעקבות כך שאני כאן. וכעת, גם אתם רואים את זה...

עשרה בטבת, הוא יום של מצור. יום זה הוא גם ההילולא של רבי נתן מברסלב. מצור, הוא המצב הכי קשה שיכול להיות פיזית, ועוד יותר נפשית. זו תחושה של חנק טוטלי. ורבי נתן, חי רוב מוחלט של ימיו ושנותיו במצב בלתי אפשרי של מצור, פיזי ונפשי. ולא רק שהוא לא נשבר מכך, אלא אדרבה, הפך את אותו מצור למשנת חיים, ונעשה 'הרבי של החושך', שמלמד איך להפוך כל פיסת חושך, למכרה זהה. בזמן של קושי, מצוקה או חושך, אפשר לוותר על העשייה, ולהסכים להיות. פשוט להיות. להרים את הידיים ואת העיניים, ולומר להשם יתברך: אני כאן. אם לא כדי לעשות, אז כדי להאמין. והאמונה הזאת, יש בה אולי משהו גדול יותר מכל עשייה בעולם.

למה צריך חושך?

נתחיל מהסוף: כן, החושך הוא לא דבר מיותר, יש לו מטרה חשובה מאוד. לא נגזים אם נאמר, שהדברים הכי יפים, בחיים שלנו ובהיסטוריה של העולם, נזרעו נולדו וצמחו - בחושך. כולנו יודעים: בלילה הולכים לישון, ובבוקר קמים רעננים. בחורף זורעים זרעים, ובקיץ העצים מבלבלים. אז כן, הדברים הטובים שיש לנו בזמני אור, הם תולדה של מה שעשינו בזמני חושך, הזורעים בדמעה ברינה יקצורו. ללא ספק, הזמנים 'הפעילים' הם זמני האור. בשעות היום, אנחנו ערים ערניים ופעילים; כשיש אור ומזג אויר נעים בחוץ, אנשים יוצאים ומזיזים עניינים; ובזמנים שיש לנו אור בלב, אנחנו לא נחים לרגע, ומנסים לפעול כמה שיותר טוב. זמני החושך לעומת זאת, מטבעם הם זמנים פחות פעילים. שעות הלילה, אינם הזמן המתאים לעבוד, וכשחשוך וקר בחוץ, למי יש חשק

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	מס' ליקוטי מוהר"ן	מס' ליקוטי ח"ה	מס' ליקוטי ח"ב	מס' ליקוטי ח"ג
שבת	יא	מז	קמא	קעד	נא
א	יב	מז	קמו	קפה	נב
ב	יג	מז	קמז	קפה	נב
ג	יד	מז	קמח	קפג	נב
ד	טו	מז	קמט	קפז	נב
ה	טז	מט	קנ	קפז	נו
ו	יז	מט	קנא	קפז	נו

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן תניינא סימן י"ב

ואראה את ה'

רבנו ז"ל בשיחתו עם האפיקורסים באומן אמר להם פעם: "וואס דאָרפֿט איהר אזוי פיל פאר שווארצט ווערן אז ס'זאל פין אייך גארנישט בלייבן, ווערט ווינציגער פאר שווארצט וועט פין אייך עפעס מערער בלייבן" (מה צוריקים אתם כל כך להשחיר עצמכם, כדי שיהיה לכם לא ישיאר מכם, השחירו עצמכם פחות, וישיאר מכם משהו יותר). כלומר היגיעות והטרחות והרדיפות הרבות אחר עסקי הגשמיים בעולם הזה משחירים את האדם כל ימי חייו, ועוקרים אותו מן העולם מבלי להשאיר שארית בארץ, אבל מי שממעיט עצמו מלרדף ולהשחיר בענייני העולם במעוט אחר מעוט, ולהפך הוא מרבה בדברים שבקדושה "ווערט ער נישט אזוי פיל פאר שווארצט" (הוא לא נעשה כל כך שחור), ויש לו תקנה טובה ושארית טוב בעולם (שמעתי מר' לוי יצחק).

ור' אליהו חיים היה אומר בנסח כזה: "זייט נישט אזוי פיל פאר שווארצט אין דער וועלט, אז סע זאל פין אייך גאר נישט פאר בלייבן". (אל תהיי כל כך שחורים בעולם הזה, שלא ישיאר מכם כלום).

פעם אחת קשטע מוהרנ"ת ז"ל לאומן על ציינו הקדוש של רבנו ז"ל בא הירש בער (הוא אחד מהשליטה אפיקורסים שהתקרב לרבנו ז"ל) לבקר את מוהרנ"ת באכסניו, ובדרכו של הירש בער היה תמיד משוחח ומתנחם אתו על ענייני אמונה והשקפה (וכידוע שזאלת מוהרנ"ת, לא התיר רבנו ז"ל לאף אחד מאנשיו לשוחח עם הירש בער ולהכנס עמו בדברים מחמת דבריו הארסיים בתקירות ובקפירות ואפיקורסאות). ואז בפעם הזאת נכנסו שניהם בפתח עמק על ענין האמונה במציאות אלקותו יתברך, עד שנתלה מוהרנ"ת מגדל אמונתו הצרופה ואמר לו בזה הלשון: "וואס רעדסטו מיט מיר פין גאט, איך זאג די: ואראָה את ה'! (מה מדבר אתה אתי מאלקים, אני אמר לה: ואראָה את ה'). ונכנסו הדברים עמק בלב ויהאמין לו, כי יצאו המלים האלה מפי מוהרנ"ת כחץ מקשת עד שנגמרו לו כאלו ישעיה הנביא עומד לפניו ואומר לו דברים אלה.

גם שמעתי מפל זקני אנשי שלומנו. ועין בהקדמת קונטרס 'ימי התלאות' מר' אברהם ב'ר נחמן זצ"ל שכותב שם שבבל מקרא ומקרא מדברי התנ"ך שהיה מוציא מוהרנ"ת מפיו היה ממש נדמה להשומע כאלו הנביא בעצמו קורא וצועק את אלה הדברים. וידוע הצדיק של מוהרנ"ת ז"ל על הפסוק 'נפתחו השמים ואראָה מראות אלקים' ראשי תבות 'אמונה', שעל די אמונה יכולים לראות ממש אלקות. ועין בלקוטי מוהר"ן ס"ב, שאצל המאמין הדבר גלוי כאלו ראה בעיניו את הדבר שהוא מאמין בו, מחמת גדל אמונתו השלמה.

נצור לשון ה' הלכות לשון הרע

אסור לשמוע לשון הרע ללא תועלת, ואסור לקבלו בשום אופן. אך צריך לחשוש ללשה"ר ולשמור עצמו או אחרים מנזק, ובתנאי שלא יקבל את הלשה"ר רק להשמר בלבד, מבלי להוריד מערכו וכ"ש שלא להזיקו. רק יעמידנו על חזקת כשרות.

אסור לקבל לשה"ר על כל אחד מישראל, חוץ מאלו שיצאו מכלל ישראל ר"ל כגון: יהודי המשתמד. הכופר במזיד באחד מי"ג עיקרי האמונה. הפורש מדרכי ציבור. המחלל שבת במזיד בפרהסיא. העושה עבירה להכעיס. והמוסר לשלטונות של גויים או ליהודים השולטים שלא ע"פ דין תורה.

אם חטא במזיד כמה פעמים ואינו מקבל תוכחה, או השומר מעין אותה העבירה, ואסור לקבל אם מספרים עליו שעבר עבירה אחרת שאינו מוחזק לעבור עליה, רק לחשוש. (קצור הל לשה"ר פ"ד ס"ג).

פי המחלוקת הוא בחינת שנהא ומעם בחינת עצבות ... שזהו בחינת המחלוקת של השבטים על יוסף הצדיק עד שמכרוהו לעבד וכו':
ליקוטי הלכות, ברכת הודאה ו, נו

הילולת מוהרנ"ת [ב]

מאוד, ללמוד לאט לאט את הספר, קטע אחר קטע, לנסות לקשר כל קטע לקטע הקודם, ואז יראה חידושי תורה מבהילים המתאים לכל רמה, שיש בכוחם לשנות את כל מהות האדם מן הקצה אל הקצה.

-ט-

מי שאינו רגיל אל הספר הזה ואינו בקי במושגים נבהל מאוד מהספר, נדמה לו שאי אפשר להבין את הספר, ואכן בתחילה יש ללמוד ולנסות להבין מה כתוב בכלליות, גם אם לא הבין ממש כל מילה מחמת עומק המושגים, בכל זאת אפשר אחר כל קטע לעצור ולשאול את עצמו, מה כתוב כאן בקטע הזה, מה הוא גילה כאן [לא רק בקטעים בהם נדמה שהוא משתף בדיבורים פשוטים ולבביים], ועל פי זה להמשיך לקטע הבא, וכך לאט לאט מתחברים הדברים בדעתו, וכובש עוד דף ועוד דף עד שיראה שהוא מתחיל לפסוע את צעדיו הראשונים בגן עדן.

-י-

ישנו גם שיטה אחרת לזכות להכנס אל שערי הספר הזה, והוא, לקרוא הרבה מאוד אפילו בלי הבנה, כי פעמים דווקא בשביל להתרגל אל הסגנון, יש לקפוץ אל המים ולקרוא ברצף יום אחר יום במהירות, עד שמתרגל אל הסגנון ונכנס אל האווירה שלו. אבל בוודאי שיש להשתדל כן לחפש ולנסות להבין, לסכם בכתב או בפה מה כתוב לאחר כל קטע, ואז יראה לאט לאט שנפתחים שערי דעתו וליבו, פסיעה אחר פסיעה, שלב אחר שלב.

לקראת הילולא של מורינו הר"ר נתן מברסלב זיע"א - חיזוק ללימוד ספרו הגדול ליקוטי הלכות [המשך]

-ה-

יש בליקוטי הלכות כח להחזיר אותנו ישירות אל הגן עדן, הספר הזה לוקח את האדם ומחזירו אל הגן עדן כמו לפני החטא, וגם אם חטא האדם והתרחק מאוד ועבר על כל התורה כולה, יכול הוא לחזור אל הגן עדן כמו לפני החטא. שהרי כך העיד מוהרנ"ת שהליקוטי הלכות הוא הגן עדן של השם יתברך.

-ו-

הספר הקדוש הזה, מלמד את האדם איך להתחדש לגמרי ממש כמו תינוק, איך להיות קרוב לה' מכל מצב, איך לדבר עם השם יתברך מכל מקום, איך להידיבק בהשם יתברך בשירות ותשבחות בכה הדיבור, מה זה נקרא 'קרבת אלוקים', מה זה בכלל עבודת ה', לא רק בשעת ירידות, אלא לאן צריך להגיע, ומה זה 'השגות אלקות'.

-ז-

יש המדמים את ברסלב, כאילו בא לחזק את מי שנפל מעבודת ה', אבל באמת ר' נתן ז"ל מלמד מהו עבודת ה' לכתחילה, מה נקרא באמת 'הצלחה', ורק כתוצאה מכך יוכל להתחזק מדבריו גם בשעת נפילה (עין מדור 'שאל בני').

-ח-

ר' נתן ז"ל מתחנן בהקדמת הספר, להאמין לו שמתכוון לכל מילה שהוא כותב, ולכן מבקש

הליכות

שיחות ומנהגים

מזווה ומלמד

"כפמה זמן שאתה נותן ומשפירי את עצמך בעבור מלאכת המלמודות, תעסק בתפילה לבקש פרוש על פרנסה, ומסתמא תתבייש בזה שאתה מבקש רק על פרנסה, ואזי תתפלל כבר גם על עבודת ה'. ותראה שתצליח ותגמור יפה יותר מאשר אם היית נעשה למלמד".

צעיר ברסלב די יחידי אחד, שהיה מקרב מעט למוהרנ"ת. והנה מסתרו היה בעסוקים כנגד חק הממשלה. ומוהרנ"ת הזהירו בכל פעם לגבלי לעסק בעסוקים כאלו שהם נגד דין המלכות, אולם הוא לא עמד בנסיון זה, כי התעשר בדרך זה בקלות. ולא נברו ימים מועטים ותפסוהו והושיבוהו למשפט, ופקסו דינו למאסר. וכשבא מוהרנ"ת לבקר בבלא, ותנה לפניו צרות, אמר והודו למוהרנ"ת: "מתחרט אני בעת על זה שלא שמעתי אז לקולכם, ונפמה צורקים היו דברכם לגבלי לעסק באלו המסחרים". אמר לו מוהרנ"ת בצחות: "איך מתחרט על זה שעסקת בדברים אלו, אלא מתחרט אתה על שלא הצלחת להערים על השלטונות יותר, ולא היית נתפס. ועד שלא תבין לגמרי בעצמך ולומר לעצמך 'גב', ענין איך נקרא מתחרט".

פעם לשבוע מוהרנ"ת מסופר אחד שיצדק לו את מזוהות ביתו, בא הסופר לביתו ולקח את מזוהות הבית לבדוקו, בעת שהיה מוהרנ"ת בבית הפנסת. כשחזר מוהרנ"ת לביתו וראה שהמזוהה אינה בקיבה בפתח הבית, שאל: "היכן המזוהה?" ענו לו בני ביתו, שהסופר לקחן לבדיקה עם שאר מזוהות הבית. ולא נכנס מוהרנ"ת לבית, אלא שלח לקרא לסופר, וכשהגיע אמר לו מוהרנ"ת: "הרי לקחת לי את בתי, וכי כך בודקים מזוהות?!" היה לך לבדק אחד אחד במקומו ולקבעם בחזרה באתו מעמד".

על מה שאמר רבנו, שטוב להיות סוחר מלהתפרנס ממלמודות וכו', פמבאר בחי' מוהר"ן, אמר מוהרנ"ת: "דער רבי האט ניט געהאלטן פון קוין כלמיד, יאר איידער א סוחר און התבודדות איז שוין בעסער א מלמד" - "ובנינו לא החזיק מלהיות מלמד, אך במקום להיות סוחר בלא הנגהת התבודדות, כבר טוב יותר להיות מלמד".

שאל פעם אחד מא' שאת מוהרנ"ת את טוב הדבר שיהיה מלמד תניקות מחמת שאין לו פרנסה. ענה לו מוהרנ"ת:

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' י"ב - [ד]

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

בי דע, בי שרש כל הבריאה הוא הקבדו. בי כל מה שברא הקדוש ברוך הוא לא בראו אלא לקבדו, כמו שפיתנו: "כל הנקרא בשמי ולקבדו בראתיו" וכו' (ויקרא לח). ומאחר שהכל נברא בשביל קבדו יתברך, נמצא שקבדו יתברך הוא שרש כל הבריאה, ואף על פי שכלו אחד, על כל זה הבריאה יש חלקים, ובכל חלק וחלק מהבריאה יש בו בחינת קבדו מיוחד, שהוא שרשו כנ"ל. וזה בחינת (אבות פרק ה'): 'בעשרה מאמרות נברא העולם, והלא במאמר אחד יכול להבריאות, אלא בשביל שרש וענש נברא בעשרה מאמרות'. ובכל מאמר ומאמר יש בו בחינת קבדו מיוחד, שהוא שרשו, בי הקבדו הוא שרש הכל כנ"ל. וזה בחינת (תהלים ט"ו): 'ובהיכלו בלו אמר קבדו' שפכל מאמר מלפניו בו קבדו יתברך, ששל ידו זה נברא העולם, פי 'מלא כל הארץ קבדו' (ישעיה ו). ואפלו בעצמות ודברים רעים, חס ושלוש, ששם אין קבדו יתברך, בבחינת (ישעיה מ"א): 'וכבדו לאחד לא אתו', שיש גבול להקבדו שלא יתפשט לשם, ואף על פי שמלא כל הארץ קבדו, עם כל זה יש גבול בשמיעה למקומות הנ"ל, שלא יצא לשם, בבחינת: 'וכבדו לאחד לא אתו' כנ"ל. ויש גבול לקבדו קבדו וקבדו, שמלפניו בכל מאמר ומאמר מעשרה מאמרות כנ"ל, שלא יתפשט למקומות החיצונים כנ"ל, אב"ל דע, פי אף על פי כן בודאי גם הם מקבלים חיות ממנו יתברך, וכו'

שורש הבריאה גילוי כבוד ה'

רבינו מלמד אותנו ששורש הבריאה הוא כבוד ה', ומדגיש שאף על פי כן יש עשר מאמרות שבכל מאמר ומאמר יש כבוד מיוחד, וזהו עיקר עבודת האדם בעולם בדרך הפשוטה, [ואחר כך מוסיף רבינו ומגלה את סוד גילוי כבוד ה' גם ב"ירידה", אבל בוודאי עיקר עבודת האדם הוא בדרך הפשוטה]. ובאמת רק ע"י שעוסק בעניין זה של גילוי כבוד ה' בעולם, יכול האדם לקבל את ההתחזקות של החיפוש גם בעת החושך וההסתרה ע"י שיועד שבזה עצמו מתגלה כבוד ה', אבל מלבד זאת, בוודאי שעיקר עבודת האדם צריך להיות בפשטות בדרך של "עלייה", אלא שצריך לידע שגם את הירידה יכולים להפוך לעלייה, ובהו מלמד אותנו רבינו מהו הדרך של העלייה האמיתית.

כי עיקר עבודת ה' בזה העולם הוא לגלות כבוד ה' בעולם, וזהו בכללות ובפרטות, כי בכללות זה צריך להיות עיקר מחשבת האדם, איך להגדיל כבודו יתברך בכל פעולה ופעולה, ובכל דיבור ודיבור, ובכל מחשבה ומחשבה, כי זהו תכלית בריאת העולם, ועיקר התכלית שבשבילה האדם נברא, אבל מלבד העבודה הכללית לחפש בכל דבר כבוד ה', יש בזה גם כן פרטים, שהם העשרה מאמרות, שהם העשר ספירות, שהם עשרה אופנים של גילוי כבודו יתברך, כי עיקר הדרך ליבות להיות עוסק בכבוד ה', הוא ע"י הפרטים, שהם צמצומים של אופנים של כבוד ה'.

כל עניין של עבודת ה' הוא מורכב מכלל ופרטים

כי בכל דבר עיקר הדרך ליבות לו בראוי, הוא ע"י הפרטים, וכגון בלימוד התורה, שעיקר לימוד התורה הוא ע"י הכניסה לפרטים, שכל מסכת מבארת חלק מסויים בתורה, ובתוך כל מסכת יש כמה פרקים, שכל פרק מבאר עניין מסויים, וכל משנה היא עניין מסויים, וכך גם בפוסקים שמבארים את ההלכה למעשה, הכל הוא בריבוי פרטים, ורק ע"י ריבוי הפרטים, יכולים להבין ולתפוס הדבר על בוריו, ובכל פעם שלומד איזה עניין או הלכה, צריך להכניס מחשבתו היטב בלימוד הזה, ואם יהיה עסוק רק במחשבה הכללית על כך שהוא לומד תורה ומקיים מצוות תלמוד תורה, לא יוכל להבין הדבר על בוריו, וממילא אינו דבוק בתורה באמת, ומאידיך אם יהיה עסוק רק בפרטים להבין את פרטי ההלכות, וישכח את זה שהוא עוסק בתורת ה' ומתדבק בו ע"י תורתו, יוכל גם כן להפסיד את התכלית העיקרית של לימוד התורה, ועל כן מוכרח לזה העסק והדבקות בפרטים, מתוך זכרון העניין הכללי של לימוד התורה.

שבת חנוכה האחרונה

כאן רמז לצינו הקדוש, שם יפעל את תיקונו לכל מי שיבוא אליו לאחר הסתלקותו. (המאמר מובא בליקוטי מוהר"ן חלק ב', ז')

הרב מטשעהרין כותב בעניין זה בשם אביו רבי צבי-אריה, בנו של רבי אהרן מברסלב:

"שמעתי מאבי ז"ל ששמע מגדולי המקורבים של רבינו ז"ל, שהבינו מרמיזותיו הקדושים של רבינו ז"ל, שבזה המאמר הקדוש סמך ידיו על הרב רבי נתן ז"ל שהוא יהיה המוציא והמביא בכל ענייני הקדושים של רבינו ז"ל לאחר פטירתו, כמו שראינו בעינינו שכן היה, שכל עיקר קיום השארתו הקדושה של רבינו ז"ל לנצח היה רובו ככולו כמעט רק על ידי הרב רבי נתן ז"ל כידוע.

"ולעניות דעתי רימז רבינו ז"ל במה שמבאר בסוף המאמר ברמז בעניין קבורתו של משה' ומעניין 'ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי סמך משה את ידיו עליו', לעניין קיום ההשאה הקדושה של הדעת הקדוש שלו, שצריך להאיר אותה לנצח בבנים ותלמידים, וכמו שאמר בפירוש קודם שאמר המאמר הנ"ל וכמבואר להדיא גם במאמר הנ"ל אות ד', שזה עיקר שלימות הצדיק שגם אחר הסתלקותו יאיר דעתו הקדושה בבני עולם הזה השפל בבנים ותלמידים, כי הדעת הקדושה שלו כלול מבנים ותלמידים בחינת 'דרי מעלה' ו'דרי מטה' וכו' כמבואר בפנים.

"ורמז כאן שעיקר הארת דעתו הקדושה לאחר פטירתו, הוא על ידי קדושת קברו הקדוש שציווה בחיים חיותו לבוא לשם ולהתפלל שם הרבה לה' יתברך ולומר תהלים וכו', ומי שיקיים דבריו, הבטיח לו שבוודאי ישתדל לטובתו בכל טצדקי דאפשר וכמבואר כבר כמה פעמים, ורימז לנו כאן שממש כמו בחיים חיותו היה מאיד דעתו הקדושה לכל אחד ממקורביו כפי בחינתו, למי שהוא מבחינת ה'דרי מעלה' היה מאיר בו ההשגה של 'מה', בחינת 'איה מקום קבדו', ולמי שהוא מבחינת ה'דרי מטה' היה מאיר בו בחינת ההשגה של 'מלוא כל הארץ קבדו' וכו', כמו כן ממש גם עכשיו יש כוח זה בבחינת קבורתו של משה (=דהיינו בצינו של רבינו) שמקבל משם כל אחד תועלת לנפשו כפי בחינתו, בחינת 'עליונים נדמה להם למטה ותחתונים נדמה להם למעלה' כמבואר בפנים, והעיקר על ידי שיקיימו כאשר פקד עליהם שיחזיקו את עצמם כולם באהבה ואחדות גדול, כמבואר כבר במקום אחר" (פרפראות לחכמה סי' ז תנינא)

בית המדרש בעיירה ברסלב הלך והתמלא בלבבות עורגים. הכפור החורפי הכבד ששרר במרחב כולו, עמד בניגוד מוחלט להתלהבות הפנימית שיקדה בהם בחסידים שנקבצו ובאו מהעיריות הקרובות והרחוקות כדי להסתופף בצל קדושתו של רבינו בשבת-חנוכה, שהיה אחד משלושת המועדים הקבועים בשנה, בהם נהגו לבוא וליראות לפניו, להשביע נפשם בזיו פני קדשו ולשמוע מפיו דברי אלוקים חיים, ממקור החכמה העליונה.

סמיכה לתלמיד הנאמן.

ציון מורנו רבי נתן מברסלב זיע"א

שבת פרשת 'מקץ', ב' טבת, חנוכה תק"ע. איש מבין החסידים המתקבצים לא העלה על דעתו כי זוהי השבת-חנוכה האחרונה לחייו הקדושים של הרבי, וכי בשנה הבאה כבר לא יזכו לחזות בזיו איקונין שלו.

אולם רבינו, ביודעו ברוח קדשו כי זוהי 'התקבצות חנוכה' האחרונה בטרם יסתלק לגנוזי מרומים, הנחיל בתורה הנשגבה שאמר בעת סעודה-שלישית, את היסודות להשאת דעתו וקדושתו בעולם לדורי דורות עד ביאת הגואל.

בתחילת המאמר הנפלא והארוך על הפסוק "כי מרחמם ינהגם" (ישעיה מ"ט) פתח ואמר כי "מי שהוא רחמן אמיתי, הוא יכול להיות מנהיג ישראל, וצריך לדעת איך להשתמש עם הרחמנות... ועיקר הרחמנות היא להוציא את ישראל עם קדוש מעוונות". רבינו חזר והרחיב בעניין "בנים ותלמידים" שהזכיר במאמרו לפני חנוכה, ובעניין "השאת הצדיק בעולם אחרי הסתלקותו". וכן כלל את ענין "יהושע בן נון" - בכך רמז על תלמידיו המובהק מוהר"ת שאותו כינה מכבר "מיין יהושע" - יהושע שלי, שכמו יהושע תלמיד משה רבינו, אף הוא לא מש מאהלו של רבו מתוך מסירות-נפש והקרבה עצומה עבור כלל ישראל לדורות.

במאמר הזכיר רבינו גם את "קברו של משה" -

לחידודא

לעיוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

תשובה לחידה הקודמת:
"כל העולם הוא גשר צר מאוד מאוד" מה יעשה מי שנפל מהגשר? אם לכל אחד נאמר שלא לפחד, אדם זה אדרבה ואדרבה אין צריך לפחד עוד, כי גם עתה צריכין לקנות ולצפות לה, וגם צעקה משאול תחתית אינה נאבדת לעולם! עלים לתופת מיום ג' וישב תר"ג, ע"ש

בהקדמה לאיזה ספר נכתב: "וכמה עצות נפלאות בעבודת ה' ובהלכות דרך ארץ יכולין ללמוד מדבריו?"

הזוכה: חיים יעקב פערל, וומ"ט ב זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

לכבוד עלה לתרופה שלום וברכה. בתורה י"ב רבינו מבאר ש"ע"י השאלה והחיפוש של היהודי 'איה מקום כבודו', ע"ז עולה בתכלית העליה למאמר הסתום, וזכה לשוב בתשובה באמת. ומבואר במאמר ש"ע"י החיפוש והבקשה זוכים לדבוק במאמר הסתום מאמר בראשית שהוא שורש הבריאה אשר ממנו יונקים כל שאר המאמרות של מעשה בראשית המהווים תמיד את הבריאה. וזה עיקר תיקון האדם כי כשזוכה לניקוי משורש חיות הבריאה אזי ממשיך עליו אור עליון להתקרב לקב"ה, וזוכה להמשכת הרחמים ומחילה וסליחה על כל העוונות. מוהר"ן ת"ת בלה"ל ה' שילוח הקן נתן עומק נוסף במהלך התורה ובה מלמדנו עצה נפלאה להדבק בהש"ת. מוהר"ן ת"ת מבאר שם שהקן ציפור זה השכינה שנמצאת בדרך בגלות המר, והאפרוחים והביצים נמצאים איתה בגלות, שיה אנחנו עם ישראל אבני הקודש הנשפכים בחוצות. וכשבה היהודי לחלץ את עצמו ולהרים את האפרוחים או הביצים, אזי התורה מחייבת אותו "שלח תשלח את האם".

לשלח את האם, פירושו שצריך לקחת את שורש החיות שלנו שזה האם שהיא שורש חיות האפרוחים, ולשלחו למעלה להראות שבאמת הוא נעלם וסתום מאוד בבחי' 'איה' ובה זוכה לקשר את השכינה לשורשה העליון מקום שאין מגיע בו הפגם ובה היא נתקנת יחד עם הבנים שלה. נקרב אלינו את הדברים, לפעמים האדם נופל לחשכת הגלות ורואה את עצמו במבוי סתום בגשמיות או רוחניות, ולא מבין איך ניתן להיחלץ מתוך הסבך והפגמים הגדולים וככל שחושב על דרך תשובה ופתרונות הוא רואה שבאמת קשה הדבר. ובאמת נכון הוא שהמצב קשה אך רבינו אומר לנו שיש מקום שבו הפגם לא מגיע ושם אתה נקי וצח ושם הכל הולך כסדר ויש לך שם ישועה שלימה. כדי להמשיך משם את התיקון, צריך להעלות את השכינה לשם, השכינה זה חלק האלוקות השייך להנהגת העולם אשר נפל בגלות. והתיקון הוא ע"י שנתחיל להאמין שכל שורש ההנהגה שבתוך העולם הוא עליון ונשגב, ובשורש השכינה לא באו הפגמים ויש שם רק שמחה וחדוה

וישועות לכל צרות הנפש והגוף, ואין שם גלות כלל. זה דורש מהאדם הסתכלות מאוד פשוטה ותמימה, לומר אני לא יודע כלום, מה שאני מבין ורואה פגמים וחסרונות זאת לא המציאות האמיתית, בשורש העליון יש גאולה ואין פגם, וזה יוכל לפעול רק אם אני לא ינסה לתפוס את האם ולחקור חקירות ולהקשות שאני הרי כן רואה פגמים וצרות. וכשהאדם זוכה לומר 'איה מקום כבודו' דהיינו אין לי מושג במהלך האמיתי ואני לא מנסה לחקור בזה כי זה מאמר סתום מדעתי, אני רק בטוח באמונה שלימה שבאמת מלא כל הארץ כבודו, ובנסתר אנחנו כל הזמן במהלך של גאולה כמש"כ "ואתה מרום לעולם השם" ופירש"י שם שלעולם די' ה' על העליונה. בזה מעלה את השכינה לשורשה העליון במאמר הסתום וממשיך על השכינה ועל עצמו רחמים ושפע מהמאמר הסתום והשלם שלא נפגם וע"ז עולה בתכלית העליה. בונים קופולוביץ חצור

וכך הוא בכל עניין ועניין, וכגון בשבתות וימים טובים, שאם ירצה לקבל את אור השבת והיום טוב בכללות, בלי להצטמצם לאיזה פרט של עבודה, כגון תפילות שבת או זמירות שבת, או קדושת אכילת שבת וכדומה, גם אם יבער בכללות בקדושת השבת או היום טוב, לא יוכל לקבל את אור השבת והיום טוב, כי האור מוכרח להיות בתוך כלי, ולכן מוכרח האדם להכניס את ליבו ומחשבתו בפרט שהוא עוסק בו עתה, אבל מאידך כדי לקבל את האור מהפרטים והצמצומים, צריך את האור הכללי של השבת והיום טוב, לידע ממעלת וגדולת היום, ולרצות ולכסוף ולהשתוקק לקבל את אור השבת והיום טוב, וכך הוא גם בכל עניין של עבודת ה'.

עשרה מאמרות

וכמו כן הוא בעניין זה של גילוי כבוד ה' בעולם, שהוא היסוד והשורש של עבודת האדם בעולמו, שכדי לזכות לזה כראוי, מוכרח האדם להיכנס לפרטים, ורק ע"ז יוכל לעסוק בזה באמת ולהיות דבוק בזה באמת, וזה מה שאמר חז"ל בעשרה מאמרות נברא העולם, וכפי שמבואר שם במשנה שהוא כדי ליתן שכר לצדיקים ועונש לרשעים, כי עיקר השכר והעונש תלוי בעניין זה של העשרה מאמרות, שהוא יסוד עבודת האדם בעולמו, ועיקר השכר לצדיקים הוא על עסקם לגלות כבוד ה' בכל העשרה מאמרות, ומאידך עיקר העונש לרשעים הוא מחמת שפגמו בכבוד ה' שבעשרה מאמרות אלו.

כי העשר ספירות שהם העשרה מאמרות, הם עשר אופנים של גילוי כבודו יתברך, כי כבוד הוא הרגשת הנפש שאדם מרגיש את השי"ת, וזה יכול להיות בכמה וכמה אופנים, כי יש אופן של חסד, שהוא בחינת אהבה, לראות את חסד ה' שמתגלה בבריאה, ולהתעורר ע"ז לאהבת השי"ת, שזה גילוי כבודו יתברך בדרך של גילוי החסד והתעוררות האהבה, שבזה מתגלה גדולת הבורא יתברך בעוצם חסדיו הנפלאים, ויש אופן של גבורה, שהוא בחינת היראה, לראות את עוצם גבורת ה' בעולם, ולהתעורר מזה בעוצם גדולת הבורא ועוצם כוחו וגבורתו, שעי"ז יכול להתעורר ליראה, שזהו גילוי כבודו יתברך בדרך של התגלות גבורתו והתעוררות היראה, וכמו כן יש דרך של תפארת שהוא הפאר והיופי שיש בעולם, שהאדם מתפעל מזה, ועיקר העבודה לעורר את ההתפעלות מנפלאות הבריאה, לראות בעולם את עוצם נפלאות ה' בגשמיות וברוחניות כי העולם מלא ניסים ונפלאות עד אין סוף ואין חקר, וזהו בחינת גילוי כבודו יתברך בדרך של התגלות התפארת, והתעוררות הנפש להתפעל מהנפלאות שבבריאה.

וכך הוא גם בכל שאר הספירות, כי יש דרך של גילוי כבודו יתברך ע"י מידת הנצחון דקדושה, שמנצח את יצרו, או שרואה את נצחון הקדושה בעולם, וכן מידת ההוד, שהוא בחינת החן והיופי שבבריאה, וכן עניין ההודאה להשי"ת על כל פרט, וכן מידת היסוד, שהוא בחינת תיקון הברית, שייסודו להעלות את כל התענוגים שבבריאה לשרשם בקדושה, וכן מידת המלכות, לגלות מלכותו יתברך בעולם, וכמו כן ע"י בחינת המוחין שהם חכמה בינה ודעת, כל אלו הם הדרכים שצריך האדם תמיד לעסוק בהם לגלות כבודו יתברך בעולם, שזה עיקר עבודת האדם וכנ"ל.

טעם גן עדן

ליקוטי מוהר"ן למעשה | לקר"ת סי' י"ב [ג]

המשמעות למעשה של 'עשרה מאמרות'

[א] "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו" אף עשיתיו" - השי"ת ברא את עולם הבריאה יצירה ועשייה בכדי שיתגלה בעולמות אלו כבוד ה', כי כבוד ה' הוא במלכות דאצילות ואיהו וגרמיהו חדא, ואותה הכבוד מתפשטת לעולם הבריאה יצירה עשייה [שכלליות ענינו הוא, עולם המחשבה - בריאה, עולם ההרגש - יצירה, ועולם העשייה בפועל], ובעולמות האלו הוא עיקר השבירה שנעלם שם כבוד ה', כי חושבים, מרגישים ועושים בלי לזכור את הכבוד של ה' הנמצא בכל דבר. ועל כן באלו העולמות צריך לעורר את החיפוש של 'איה'. [ב] והנה בעשרה מאמרות נברא העולם, שהם כלליות העשרה ספירות, שהם כלליות מה שעובר על האדם, כי האדם נברא בצלם אלוקים וכל אדם הוא עולם קטן כידוע, כתר - רצונות, חכמה בינה - מוחין ומחשבות, חסד גבורה תפארת - הרגשי הלב של אהבה ויראה ופחד והתפארות והתפעלות, נצח הוד יסוד מלכות - הרגשי הלב של נצחונות ומשיכה אחר חן ויופי, והתקשרות לעונג ונועם וכ'. [ג] וזהו בעשרה מאמרות נברא העולם, שכלליות

בטחון והשתדלות

אחת השאלות הראשונות שהאדם נשאל בבית דין של מעלה, היא השאלה: "נשאת ונתת באמונה?" בנוסף לפירוש הפשוט, אם עסקך עם בני האדם היה באמונה ובייחוד, אפשר גם לפרש שהכוונה היא האם הייתה לך אמונה בה' שיזמין לך את כל צרכיך בעתם ובזמנם. וכך אומר רבינו בלקוטי מוהר"ן (תורה כג) "כי יש פנים דקדושה, שהם אנפין נהורין, בחינת חיים, בחינת שמחה, ויש פנים דסטרא אחרא, שהם אנפין חשוכין, מרה שחורה, עבודת אלילים. ואלו בני אדם הנופלים בתאוות ממון ואינם מאמינים שהקב"ה יכול לפרנס את האדם בסיבה קלה ורודפים אחר פרנסתם ביגיעות גדולות, והם אוכלי לחם בעצבון, כמו שכתוב: 'בעצבון תאכלנה' - ועצבות הוא מרה שחורה - אלו בני אדם נקשרים בפנים דסטרא אחרא, אלוקים אחרים, חושך".

אמת, כל אחד צריך פרנסה; ובפרט שהרבה הוצאות של האיש הישראלי הם בעניינים רוחניים, כגון הוצאת בניו לת"ת, הוצאות שבת ויו"ט, מאכלים כשרים וכדומה, שמסיבה זו אומר רבינו (ליקו"מ תורה כה) שעל ממון ישראל שורים 'גוונים עילאין'. אך רבינו רוצה שנסיד מאתנו את הדאגות סביב הפרנסה, את ההתרוצצות לאסוף הון, את המחשבות והבלבולים בעניני כסף, אלא נאמין שהכל בא מאת ה' בהשגחה פרטית, במדויק,

עומק הפרשה

אני יוסף

אני יוסף אחיכם:

כל פרשת מכירת יוסף היא מדרש פליאה, ופגישת יוסף עם אחיו על אחת כמה וכמה, כשראה יוסף את אחיו התנער אליהם מאד וציער אותם בכמה דרכים, עד שהתגלה אליהם באמרו אני יוסף אחיכם. מוהרנ"ת מבאר את פרשת מכירת יוסף על ההסתרה הנוראה שיש על ענין הצדיק המופלג, כי לכאורה הצדיק ומורה דרך נצרך רק לאדם שאינו זוכה ללכת כראוי בדרך ה', או שלא השלים את עצמו בידיעת התורה כראוי, ולכן הוא צריך צדיק שיורה לו את הדרך אשר ילך בה, אבל מי שהשלים את נפשו כראוי, לכאורה הוא יכול ללכת לבדו בדרך ה', ללמוד בהתמדה, להתפלל בכח ובדבקות ולעשות את רצון ה' כראוי, ודיו בכך, איזה צורך יש לו ב'צדיק'.

ואכן בבחינה זו לפי ערכם נחלקו השבטים עם יוסף הצדיק, שהלא כל אחד מהם זכה ללקט בשדהו לפי מדרגתו, ואין קום יוסף הצדיק ואומר 'והנה תסובינה אלומותיכם ותשתחווינה לאלומתי', ועל כן קשה היה בעיניהם אהבת יעקב לבנו יוסף על פני כל אחיו. גם כשיצא יוסף מבית האסורים והיה ביכלתו להתודע לאביו ולאחיו, לא הודיע להם כי הוא במצרים והוא מושל בכל הארץ, כי כל זמן שאחיו לא מחפשים

בעת שנצטרך לך. אכן, אין צריכים להיות אך ורק על אמונה ובטחון; צריך גם פרנסה מסודרת, וכמואב בחיי מוהר"ן (אות תקא) שרבינו אמר "שחפץ מאד שיהיה לנו פרנסה. אף על פי שבטחון גם כן טוב מאד, אף על פי כן טוב מאד כשזוכין שיש לו מעמד פרנסה, כי במקום עבודת הבטחון, במקום זה יעשה עבודה אחרת".

כלומר, במקום שיעסוק אדם בהתחזקות במידת הבטחון, ידאג שתהיה לו פרנסה מסודרת, ויוכל להשקיע יותר בעניינים אחרים בעבודת ה'. אולם גם זאת רק מחמת חובת ההשתדלות. אפס כי עיקר ההשתדלות הוא תפילה. כמבואר בספרים אודות המן שאכלו בני ישראל במדבר, שהקב"ה הוריד להם בכל יום מנה המספיקה רק לאותו יום, ואילו מה שנשאר, נמס או התקלקל. מדוע לא הוריד להם קצת יותר; לשני ימים או שלשה? כדי שיהיו נושאים עיניהם לשמים כל יום מחדש, לבקש על מזונותיהם. זה לימוד חשוב לענינו: אכן צריך לעשות השתדלות, אבל יש לזכור כי כל מה שנעשה זה לא יעזור לנו לקבל יותר מהקצוב לנו; העיקר הוא להרים עינים למרום ולבקש מה': רבונו של עולם, אני צריך פרנסה! אני פונה אליך, כי אתה כל יכול. הורני את הדרך בה אלך, כדי שאוכל לקיים את חובתי מצד ההשתדלות. אולם אחרי הכל, איך שנכון וישר לפניך - עשה עמי, ופרנסני מידך הרחבה והמלאה".

שתהא שלהבת עולה מאליה

סיפר מחנך גדול: בנר השמיני של חנוכה עמדת יחד עם כל המשפחה, בירכתי את ברכות הדלקת הנר, כל המשפחה המורחבת עומדים בדממה מסביב, ואני עומד עם נר השמש, מנסה להדליק את הנר הראשון של שמונת הנרות, אך משום מה הפתילה היתה בבחינת 'קשה עורף', פשוט לא נדלקה, כך עמדתי כמה רגעים והיא לא נדלקה, לא נותר לי ברירה אלא לעמוד בסבלנות עם נר השמש מעל הפתילה, להמתין ולהמתין עד שתרכך אותה ותסיר את המונע, עד שלאחר קצת זמן התחיל לעלות איזה ניצוץ של אור ולאט לאט עלתה השלהבת מאליה.

אמר אותו מחנך: אמנם כל הסיפור לקח כמה רגעים קטנים, אבל כשכל המשפחה מסביב בדממה, אלו רגעים ארוכים של סבלנות. לראשונה הבנתי את המשמעות 'שתהא השלהבת עולה מאליה', אילו הפתילה היה בחור מהישיבה, הייתי גוער בו ודוחקו להידלק, אבל כיון שמדובר בפתילה ואין עם מי לדבר, פשוט הנחתי את האש על הפתילה בסבלנות עד שהשלהבת התחילה לעלות מלמטה למעלה.

סיים המחנך: הסיפור הזה יצר לי חוויה בנפש של תנועת 'סבלנות'. את הנרות הבאים דמיינתי כ'יעקב', 'יוסף', דוד, ועוד בחורים שאני מתמודד עמם שבליבי הם מכונים 'קשה עורף', ואני עומד מעליהם עם הנר והאש, סך הכל בהגדרה של 'שמש' ולא בהתנשאות ח"ו, ומשתדל להאיר בהם קצת מאור התורה, שיחה ועוד שיחה ושוב שיחה, עד שאולי יתחיל להידלק משהו מבפנים, אין לי ברירה אחרת, אין לי על מי לכוּס, אי אפשר לדחוק את השעה ולדחוף בחוזקה את ה'שמש' על הפתילה הממאנת להידלק, רק להמתין ולרכון עליהם בסבלנות מרובה, בהתמדה ובעקביות, עד שירכך לבבם.

במאמר קודם כתבנו, קצת מהרחמנות הנפלאה שהתגלה בדרכי עבודתו של בעל ההילולא מורינר ר' נתן זצ"ל, כמה סבלנות היה לו לשוחח עם בני אדם, כמה היה משקיע בשיחות, בלי שום התנשאות, אך באמונה חזקה מאוד בעצמו שיש לו מה לתת ולמכור לעולם, וכך היה מבלה עם בני אדם, שיחה, עוד שיחה, ושוב שיחה, בסבלנות מרובה.

הכל מתוך זהירות מופלגת ביותר מדחיקת השעה, כפי שהזכירנו רביז"ל בכמה וכמה תורות, עד כמה יש נסיון גדול לאלו המתעסקים עם נשמות ישראל לדחוק את השעה, ולהחזירם למוטב בבת אחת.

את הרחמנות הזו, קיבל מוהרנ"ת מהצדיק הרחמן, שדיבר בחנוכה האחרון לחייו (שנת תק"ע) את התורה המופלאה בליקוטי מוהר"ן סימן ז' תנינא. שם ביאר, שהצדיק מאיר באנשיו את הכח להרבות בשיחה עם אנשים - לדבר עמם דיבורים של דעת עם הרבה סבלנות עד שיאיר בהם הדעת להיות בני אדם. כי כשיש רחמנות, יש סבלנות לבלי להרפות מהשיחה.

ושוב נדגיש, 'לוותר ולהתייאש' מהנער, אינו נקרא בשם רחמנות וסבלנות. רחמנות וסבלנות למעשה, משמעו 'להרבות בשיחות' בעקביות עד שתדלק הנשמה מאליה.

(ע"פ ליקו"מ ה' תעניות ד, ח ועוד)

מתחדשים

◆ **יפוצו מעינותיך חוצה:** במלאת 179 שנים להסתלקות התלמיד הגדול גאון עזינו מוהרנ"ת זיע"א בסמוך לכניסת השבת בעשרה בטבת תר"ה, עדיין מהדהדת באזנינו צוואתו הנצחית שדף אחד מספרי רבינו ז"ל יהיה תיקון לכל משברי הדור. ואמר: **"רק תהיו חזקים ברוצן, בממון, ובטרחא"** לקיים "יפוצו מעינותיך חוצה" להחיות עם רב.

להלן כמה ממפעלי ההפצה המיוחדים, אליהם נוכל להתחבר ולקיים בפועל ממש את צוואתו הק'. כמוכן ארגוני ההפצה רבים מספור, ואין מוקדם ומאוחר בתורה.

◆ **עלה לתרופה:** זה למעלה מעשור מאז שהוקם המכון המו"ל גליון זה, והביקוש רק הולך וגובר. התכנים האיכותיים מצמצמים גם דיבורים גבוהים לדעת ברורה ומאירת עיניים. התגובות האדירות הביאו לכך שהתפוצה גדולת כל העת וכבר עומדת על רבבות רבבות גליונות בכל העולם. פרטי ההתקשרות מופיעים כאן מטה.

◆ **קרו רבי ישראל דב אודסר זצ"ל:** מאז הקמתו כבר הודפסו על ידו מליונים רבים של כל ספרי היסוד של חסידות ברסלב, במהדורה מפורטת. | טל' 026287628.

◆ **מכון תורת הנצח:** עוסק זה שנים רבות בהאדרת והדפסת ספרי רבינו ז"ל, כולל צוות ת"ח מיומנים לניקוד והגהה מדויקים, כשהטקסט מופץ לצרכי הפצה לכל דורש. לפני כשנתיים ברכו על המוגמר בהוצאת 'ליקוטי הלכות' על ידם, ומאז הפיצו עשרות אלפי סטים במחירים מסובסדים, ועוד היד נטויה. | 0504128290.

יור"ל ע"י מכון עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל:
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

וְכֵן עֲבָדְךָ לִלְבָּא פֶּחַ הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּים שְׂמֻלָּמִידִים עֲלֵינוּ זְכוֹת וּמְחִיקִים אֶתְנוּ עַל פִּי הַדְּרָכִים הַקְּדוּשִׁים הַנִּלְ"ל, לֹא הָיָה פֶּחַ לְסַבֵּל מִרִּידוֹת הַגְּלוּת בַּכִּלְיוֹת, וּבַפְּרָט הַגְּלוּת שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד.
וְעַל-כֵּן קָרָא שֵׁם בְּנֵיו מְנַשֶּׁה, שְׂאֵפֵלֵי הַנְּשִׁיזִין וְהַשְּׂבָחָה הַכֵּל מִחַ, הֵינּוּ שְׁנֵים בְּחִינַת הַכֵּל הַפְּנִי שֵׁשִׁים אֵין יְמֻלִים לְמִצְאָה אֶלְקוֹתָי וְיִתְבָּרַךְ, גַּם זֶה מִחַ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יְדֵי זֶה יִכָּבֵל לְהַשְׁתַּדֵּל וּלְחַפֵּשׂ אֶת ה' יִתְבָּרַךְ גַּם מִשָּׁם. וְזֶהוּ פְּחִינַת 'אֵיה' הַנִּלְ"ל. וְאֶפְרַיִם נִקְרָא עַל שֵׁם כִּי הַפְּרִי אֶלְקִים בְּאֶרֶץ עֲנָי, שֶׁגַם בְּאֶרֶץ עֲנָי אֵין יָכוֹל לְמִצְאָה טוֹב, שֶׁהוּא פְּחִינַת 'פְּרוֹת'; וְזִירְעוּ שָׂדוֹת וְיִטְעוּ בְּרָמִים פֶּחַ"ל. וְזֶהוּ פְּחִינַת הַדְּרָךְ שֶׁל 'אֶזְרָה'.

ליקוטי הלכות, תחומין ו, יז

יהלום

כִּי לִילְבָּא פֶּחַ יוֹסֵף הַצְּדִיק שֶׁהִקְדִּים לְפָנֵיהֶם שָׁם, לֹא הָיָה פֶּחַ לְיִשְׂרָאֵל לְעִמּוֹד בְּגָלוּת:

שם

ולדוגמא: אחד מהעצות של רביז"ל הוא רצונות וכיסופים. שגם בשעת ירידה יחזיק עצמו לכל הפחות ברצונות וכיסופים השי"ת, כי כל רצון והשתוקקות יקר מאוד בעיני ה'. וכמה פעמים אדם מנסה להתחזק בעצה זו, וקשה להאמין בזה באופן שבאמת יצליח לצאת מהירידה. אך האמת שכל ענין הרצון הוא הסתכלות עמוקה ומחודשת יותר בכל העבודת ה'. כי עיקר התכלית של עבודת ה' ענינו לבוא להשתוקקות השי"ת, לא רק בשעת ירידה, אלא בעיקר בשעת עלייה. כי הצלחה בעבודת ה' הוא לא רק מי שעושה הרבה, אלא בעיקר מי שמלא בכיסופין והשתוקקות לה' בשעה שעושה עבודה. וזהו ההבדל בין הצדיקים, שכל הגדולים ממלאים את ימיהם בניצול הזמן של תורה ועבודת ה', וההבדל ביניהם הוא כפי גודל ההשתוקקות שיש להם השי"ת. וכשאדם יודע יסוד זה בזמן עלייה, וחוקק בעצמו שהצלחה אמיתית בעבודת ה' הוא השתוקקות, הוא יכול גם בזמן ירידה להתחזק לכל הפחות בהשתוקקות להשי"ת (ע"פ שיחות הר"ן נ"א).

למה איני מצליח להתחזק ולהתחדש למעשה עם דרכי החיזוק של רביז"ל שבא לעודד את אלו שנפלו ונכשלו ר"ל?

נדמה בעולם כאילו חסידות ברסלב באה לחזק את הנפולים והירודים, ואכן כך, יש בתורת רביז"ל הארת הדעת ועצות לכל המצבים. אך האמת היא שתורת רביז"ל מאירה באור מחדש את כל העבודת ה', בעיקר לזמן עלייה, וכפי שהעיד על עצמו שהתורה שלו, היא קנקן חדש מלא ישן. ועל כן פעמים שאדם אינו מצליח להתחזק ולהתחדש עם עצות רביז"ל, כיון שמחפש רק את דרך החיזוק איך להתחזק ולהתחדש ללכת שוב בהסתכלות הישנה שרגיל להסתכל על כל המושג עבודת ה'. וזאת אינו מבין, שחלק גדול מהירידות הוא מחמת שעדיין אחוז ותפוס בהסתכלות מגושמת של השגים והצלחות על כל העבודת ה', ואילו היה מחדש הסתכלותו להבין פנימיות הכוונה של עבודת ה', מה מטרתה, ומה נחשב למעלה בשם 'הצלחה', אזי היה חוסך הרבה נפילות, ואז גם כשיפול, יהיה בכוחו להתחזק ולעלות מחדש.

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו הלכה פסוקה

ברכה על דברים הנאכלים בסעודה

כללי ההלכה
א. מה שאוכלים בסעודה שאוכלים לחם, אזי אם הם דברים שיש להם שייכות לחם או לסעודה - אין צריך לברך עליהם. אבל כשאין להם שייכות לזה - צריך לברך כברכתו הראויה, וכדלהלן:
(א) דבר הבא 'ללפת', כמו 'סלטים' וכיוצא בזה, אפילו כשאין מלפתים את הלחם אלא את התבשיל הנאכל בסעודה - אין צריך לברך עליו (משנ"ב, קעז ה).
(ב) מאכל הנאכל כדי 'לשבוע' ממנו, כמו 'תבשילים' וכיוצא בזה - אין צריך לברך עליו (שו"ע, קעז א).
(ג) כל דבר 'המסייע לתיאבון האכילה' - אין צריך לברך עליו (משנ"ב, קעד לט).
(ד) אבל דבר שבא רק 'לתענוג או קינוח' - אינו נפטר בברכת המוציא וצריך לברך עליו ברכתו הראויה, אך אין צריך לברך עליו 'ברכה אחרונה' כי ברכת המזון פוטרנו (שו"ע שם).
(ה) אך דע, שאין ברכת המוציא פוטר את הנ"ל, אלא למי שאוכל לפחות 'כזית' לחם כבוונה לאכול את הלחם. אבל האוכל מעט לחם רק בכדי לפטור את שאר המאכלים - ספק אם נפטרו המאכלים מברכתם הראויה. חוץ מסעודת שבת ויו"ט שאם אכלו אפילו רק כזית לחם, פוטר את המאכלים השייכים לסעודה (משנ"ב, קעז ג).
(ו) כל דבר שאמרנו שנפטר בברכת המוציא - הוא אפילו כשלא היה על השולחן בשעת ברכת המוציא (שו"ע ד).
(ז) ודע שבכל ענין זה נמדד לפי אכילתו של האדם האוכל עכשיו, ולא לפי דרך ורגילות העולם או המקום בסגנון האכילה (פשוט, וכ"כ בערוך השלחן קעז ג).
ב. לגבי 'מיני מזונות' הנאכלים בתוך הסעודה הדין שונה משאר מאכלים, כי במיני מזונות ישנם שלושה סוגים (כמ"ש בסימן קסה, ז - ח, יג - טו):
(א) תבשיל העשוי מחמשת מיני דגן, כמו: דייסה, פסטות ואטריות לסוגיהם.
(ב) מיני מאפה ש'אין להם תואר לחם', כמו: בלינצ'עס/חביתיות, ופולים, ביסלי (לגבי בלינצ'עס הוא לפמ"ש בוזאת הברכה ד הערה 21 מהגרש"א. ופולים, לפמ"ש במשנ"ב